

GEORGE R.R.
MARTIN

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΩΝ
ΕΠΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ

Προοίμιο της σειράς Game of Thrones

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ο Περιπλανώμενος Ιππότης

ΟΙ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΒΡΟΧΕΣ ΕΙΧΑΝ ΜΑΛΑΚΩΣΕΙ ΤΟ ΧΩΜΑ κι έτσι ο Ντανκ δεν δυσκολεύτηκε να σκάψει τον τάφο. Διάλεξε ένα σημείο στη δυτική πλαγιά ενός χαμηλού λόφου, γιατί ο γέρος αγαπούσε πολύ να βλέπει το ηλιοβασίλεμα. «Άλλη μια μέρα πάει» συνήθιζε να λέει αναστενάζοντας «και ποιος ξέρει τι θα μας ξημερώσει αύριο, ε, Ντανκ;».

Λοιπόν, ένα ξημέρωμα είχε φέρει βροχή που τους μούσκεψε μέχρι το κόκαλο, η επόμενη μέρα ψυχρούς, υγρούς ανέμους κι η επομένη ένα κρύωμα. Την τέταρτη πια μέρα, ο γέρος ήταν πολύ αδύναμος για να ιππεύσει – και τώρα ήταν νεκρός. Μόλις πριν λίγες μέρες ίππευαν μαζί κι εκείνος τραγουδούσε το παλιό τραγούδι, εκείνο για την όμορφη κόρη στο Γκάλταουν, μόνο που είχε αντικαταστήσει το Γκάλταουν με το Άσφορντ. *Πάω στο Άσφορντ, την όμορφη κόρη να δω, χάι-χο, χάι-χο*, σκέφτηκε γεμάτος θλίψη ο Ντανκ καθώς έσκαβε.

Όταν έκρινε πως η τρύπα ήταν αρκετά βαθιά, πήρε το άψυχο κορμί του γέρου στην αγκαλιά του και το μετέφερε εκεί. Ήταν ένας μικρόσωμος και λεπτός άντρας – δίχως τον αλυσιδωτό θώρακα, την περικεφαλαία και τη ζώνη με το σπαθί, ζύγιζε όσο κι ένα σακί φύλλα. Ο Ντανκ ήταν θηριώδης για την ηλικία του, ένα άχαρο, μαλλιαρό, χοντροκόκαλο αγόρι δεκάξι ή δεκαεπτά ετών (κανείς δεν ήξερε με σιγουριά), με ύψος κοντά στα δύο μέτρα – κι ήταν ακόμη στην ανάπτυξη. Ο

γέρος συχνά τον επαινούσε για τη δύναμή του. Δεν τσιγκουνευόταν τους επαίνους – ήταν άλλωστε το μοναδικό πράγμα που του περισσευε.

Τον απίθωσε στον πάτο του τάφου κι έμεινε για λίγο να τον κοιτάζει. Στον αέρα πλανιόταν πάλι η μυρωδιά της βροχής κι ήξερε πως έπρεπε να γεμίσει την τρύπα με χώμα πριν αρχίσουν να πέφτουν οι πρώτες στάλες, όμως δεν του πήγαινε η καρδιά να ρίξει χώμα πάνω σ' εκείνο το γέρικο, κουρασμένο πρόσωπο. *Κανονικά θα 'πρεπε να 'ταν εδώ κάποιος σέπτιον, να πει μερικές προσευχές, όμως πρέπει ν' αρκεστεί σ' εμένα.* Ο γέρος είχε διδάξει στον Ντανκ όλα όσα γνώριζε για τα σπαθιά, τις ασπίδες και τις λόγχες, όμως δεν είχε μπει στον κόπο να του μάθει λόγια.

«Θα σου άφηνα το σπαθί σου, όμως μες στο χώμα απλώς θα σκουριάσει» απολογήθηκε. «Θαρρώ πως οι θεοί θα σου δώσουν άλλο. Μακάρι να μην είχες πεθάνει, σερ». Έκανε μια παύση, προσπαθώντας να σκεφτεί τι άλλο έπρεπε να πει. Προσευχές δεν ήξερε – τουλάχιστον όχι ολόκληρες, κι ο γέρος δεν είχε καμιά ιδιαίτερη εμμονή με την προσευχή. «Ήσουν αληθινός ιππότης και μ' έδερνες μόνο όταν μου άξιζε» είπε τελικά. «Εκτός από κείνη τη φορά στο Μέιντεν-πουλ. Σου το 'χα πει: την πίτα της χήρας την έφαγε το παιδί από το χάνι, όχι εγώ. Δεν έχει πια σημασία. Οι θεοί να σε φυλάνε, σερ». Έσπρωξε στην τρύπα λίγο χώμα με το πόδι του κι ύστερα άρχισε να φτυαρίζει μεθοδικά, δίχως πια να κοιτάζει το περιεχόμενό της. *Έζησε πολλά χρόνια, σκέφτηκε ο Ντανκ. Πρέπει να ήταν πιο κοντά στα εξήντα παρά στα πενήντα – πόσοι άντρες μπορούν να πουν κάτι τέτοιο;* Τουλάχιστον πρόλαβε να δει άλλη μια άνοιξη.

Όταν πήγε να ταΐσει τα άλογα, ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει. Ήταν τρία: ο δικός του γέρικος Καστανός με τη στραβή ράχη, το άλογο ιππασίας του γέρου και ο Κεραυνός, το πολεμικό άλογο που ίππευε μόνο στη μάχη ή στα τουρνουά. Ο μεγαλόσωμος καφετής επιβήτορας δεν ήταν πια τόσο γρήγορος ή δυνατός όσο στο παρελθόν, είχε όμως ακόμη ζωηρά μάτια κι αδάμαστο πνεύμα. Ήταν επίσης το πολυτιμότερο πράγμα στην κατοχή του Ντανκ. *Αν πουλούσα τον Κεραυνό και τον γερο-Καστανό, μαζί με τις σέλες και τα χαλινάρια, θα έβγαζα αρκετά ασημένια ώστε...* Ο Ντανκ συνοφρυώθηκε. Η μόνη ζωή που γνώριζε ήταν αυτή του περιπλανώμενου ιππότη – να ιππεύει από κάστρο σε κάστρο, μπαίνοντας στην υπηρεσία του εκάστοτε άρχοντα, πολεμώντας για λογαριασμό του, τρωγοπίνοντας στα δώματά του και παίρνοντας πάλι τους δρόμους όταν ο πόλεμος τελείωνε. Κατά καιρούς γίνονταν και τουρνουά, ήταν όμως πιο σπάνια κι ήξερε πως υπήρχαν χειμώνες που μερικοί περιπλανώμενοι ιππότες αναγκάζονταν να γίνουν ληστές – ο γέρος, ωστόσο, δεν το 'χε κάνει ποτέ.

Θα μπορούσα να βρω κάποιον άλλο περιπλανώμενο ιππότη και να γίνω ακόλουθός του, να φροντίζω τα ζωντανά του και να καθαρίζω την πανοπλία του, σκέφτηκε, ή θα μπορούσα να πάω σε κάποια πόλη, όπως το Λάννισπορτ ή το Κινγκς Λάντινγκ, και να καταταγώ στη φρουρά. Αλλιώς...

Είχε στοιβάξει τα υπάρχοντα του γέρου κάτω από μια βελανιδιά. Το πάνινο πουγκί περιείχε τρία ασημένια και δεκαεννιά χάλκινα νομίσματα, καθώς κι έναν ραγισμένο γρανάτη. Όπως συνέβαινε συχνά με τους περιπλανώμενους ιππότες, ο γέρος είχε επενδύσει σχεδόν όλα του τα χρήματα στ' άλογα και την εξάρτυσή του. Ο Ντανκ είχε πλέον έναν αλυσιδωτό

θώρακα από τον οποίο είχε τρήσει αμέτρητες φορές τη σκουριά, μια ανοιχτή σιδερένια περικεφαλαία με φαρδύ επιρρήνιο κι ένα βαθούλωμα στον αριστερό κρόταφο, μια πολυκαιρισμένη δερμάτινη ζώνη για σπαθί και το ίδιο το σπαθί, σ' ένα θηκάρι από ξύλο και δέρμα. Επίσης ένα ξιφίδιο, ένα ξυράφι, μια ακονόπετρα, περιτραχήλιο και περικνημίδες, μια πολεμική λόγχη από торνισμένη φλαμουριά με σιδερένια αιχμή και μια δρύινη ασπίδα με χαρακωμένο μεταλλικό στεφάνι και τον θυρεό του σερ Άρλαν του Πένιτρι: ένα ασημένιο δικοπότηρο με φτερά, σε καφετί φόντο.

Ο Ντανκ κοίταξε την ασπίδα, έπιασε τη ζώνη κι ύστερα ξανακοίταξε την ασπίδα. Η ζώνη ήταν φτιαγμένη για το κοκαλιάρικο σκαρί γέρου, το ίδιο κι ο αλυσιδωτός θώρακας. Έδωσε το θηκάρι στη μέση του μ' ένα κομμάτι χοντρό σκοινί και τράβηξε το σπαθί.

Η λεπίδα ήταν ίσια και βαριά, από καλό ατσάλι σφυρηλατημένο σε κάστρο, με λαβή από ξύλο τυλιγμένο με δέρμα. Η λαβή κατέληγε σε μια μαύρη, γυαλισμένη πέτρα. Ήταν ένα απλό σπαθί, όμως ένιωθε καλά όταν το κρατούσε κι ήξερε πόσο κοφτερό ήταν, από όλες εκείνες τις νύχτες που είχε περάσει να το ακονίζει και να το περνάει με λάδι πριν πέσουν για ύπνο. *Ταιριάζει στο χέρι μου όσο ταιρίαζε και στο δικό του, σκέφτηκε, κι αν θυμάμαι καλά, έχει τουρνονά στο Λιβάνι του Άσφορντ.*

Η Αλαφροπάτητη είχε πιο άνετο βάδισμα από τον γερο-Καστανό, ακόμα κι έτσι όμως ο Ντανκ ήταν πιασμένος και κουρασμένος όταν είδε από μακριά το χάνι. Ήταν ένα ψηλό

κτίριο από ξύλο και σοβά, δίπλα σ' ένα ρυάκι. Το ζεστό, κιτρινωπό φως που έβγαине από τα παράθυρα του φάνηκε τόσο φιλόξενο, που αποφάσισε να σταματήσει. *Έχω τρία ασημένια, σκέφτηκε. Αρκούν για ένα καλό γεύμα κι όση μπίρα τραβάει η ψυχή μου.*

Καθώς ξεπέζευε, είδε ένα γυμνό αγόρι να βγαίνει από το ρυάκι και να σκουπίζεται σ' έναν τραχύ, καφετή μανδύα. «Εσύ 'σαι ο σταβλίτης;» Το παιδί πρέπει να ήταν οχτώ ή εννιά χρόνων, ένα ωχρό, κοκαλιάρικο πλάσμα, με τα γυμνά του πόδια λασπωμένα μέχρι τον αστράγαλο. Ωστόσο, το πιο παράξενο χαρακτηριστικό ήταν τα μαλλιά του – πιο συγκεκριμένα, η απουσία τους. «Θέλω να βουρτσίσεις τούτο δω το άλογο» είπε δείχνοντας την Αλαφροπάτητη «και να βάλεις βρώμη και στα τρία. Μπορείς να τα φροντίσεις;».

Το αγόρι τον κοίταξε αυθάδικα. «Θα μπορούσα, αν το ήθελα».

Ο Ντανκ συνοφρυώθηκε. «Δεν θέλω τέτοια. Είμαι ιππότης, ξέρεις».

«Δεν μοιάζεις με ιππότη».

«Μοιάζουν όλοι οι ιππότες μεταξύ τους;»

«Όχι, αλλά εσύ δεν μοιάζεις με κανέναν. Η ζώνη του σπαθιού σου είναι από σκοινί».

«Το σημαντικό είναι να κρατάει το θηκάρι μου στη θέση του. Κοίτα να φροντίσεις τ' άλογά μου τώρα. Αν κάνεις καλή δουλειά, θα σου δώσω ένα χάλκινο, κι αν όχι, μια σφαλιάρα». Δεν περίμενε να δει πώς θ' αντιδρούσε το αγόρι. Γύρισε, έσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο χάνι.

Τέτοια ώρα το χάνι θα 'πρεπε να έχει πολυκοσμία, όμως η κοινή αίθουσα ήταν σχεδόν έρημη. Πέρα από έναν νεαρό

λόρδο με δαμασκηνό μανδύα, που είχε πέσει λιπόθυμος και ροχάλιζε μέσα σε μια λιμνούλα από χυμένο κρασί, δεν υπήρχε ψυχή. Ο Ντανκ έριξε μια αβέβαιη ματιά γύρω του, μέχρι που εμφανίστηκε από την κουζίνα μια κοντή, γεροδεμένη γυναίκα με γαλακτερό πρόσωπο. «Κάτσε όπου θες» του είπε. «Μπίρα θες ή φαγητό;»

«Και τα δύο». Ο Ντανκ κάθισε κοντά στο παράθυρο κι αρκετά μακριά από τον λιπόθυμο άντρα.

«Έχω αρνί καλοψημένο κι αρωματισμένο με βότανα, καθώς και μερικές πάπιες που χτύπησε ο γιος μου με το τόξο. Τι προτιμάς;»

Είχε να φάει σε χάνι πάνω από έξι μήνες. «Και τα δύο».

Η γυναίκα γέλασε. «Εμ, πώς αλλιώς να χορτάσεις έτσι πελώριος που 'σαι;» Γέμισε ένα ποτήρι με μπίρα και το έφερε στο τραπέζι του. «Μήπως θέλεις και δωμάτιο να περάσεις τη νύχτα;»

«Όχι». Άλλο που δεν ήθελε ο Ντανκ —ένα μαλακό αχυρένιο στρώμα και σκεπή πάνω απ' το κεφάλι του— όμως έπρεπε να προσέχει πού θα ξόδευε τα χρήματά του. Θα βολευόταν στο χώμα. «Φαϊ, μπίρα κι ύστερα θα πάρω τον δρόμο για το Άσφορντ. Πόσο απέχει αποδώ;»

«Μια μέρα με τ' άλογο. Όταν φτάσεις στη διχάλα, δίπλα στον καμένο μύλο, τράβα βόρεια. Φρόντισε ο μικρός τ' άλογό σου ή το 'χει σκάσει πάλι;»

«Όχι, εκεί ήταν» είπε ο Ντανκ. «Δεν βλέπω να 'χεις πολλή πελατεία».

«Η μισή πόλη έχει πάει να παρακολουθήσει το τουρνουά. Μέχρι και τα παιδιά μου θα πήγαιναν, αν τ' άφηνα. Όταν πεθάνω, τούτο το χάνι θα 'ναι δικό τους, όμως τ' αγόρι όλο

κορδώνεται κι ονειρεύεται να γίνει στρατιώτης και το κορίτσι, άμα περνάει κάνας ιππότης, αρχίζει τα χαχανητά και τους αναστεναγμούς. Το γιατί μόνο οι θεοί το ξέρουν – άνθρωποι σαν όλους τους άλλους είναι κι οι ιππότες, κι όσο ζω, δεν είδα καμιά κονταρομαχία ν' αλλάξει τιμή στ' αυγά». Κοίταξε τον Ντανκ γεμάτη περιέργεια – από τη μία το σπαθί κι η ασπίδα, από την άλλη ο τραχύς χιτώνας και η σκοινένια ζώνη. «Πας κι εσύ στο τουρνουά;»

Πριν απαντήσει, ήπιε μια γουλιά μπύρα. Ήταν καστανή, με πλούσια γεύση, όπως ακριβώς του άρεσε. «Ναι» είπε. «Πάω στο τουρνουά για να το κερδίσω».

«Μη μου πεις» είπε ευγενικά η γυναίκα.

Στην άλλη άκρη της αίθουσας, ο νεαρός άρχοντας σήκωσε το κεφάλι του από τη λιμνούλα με το κρασί. Το πρόσωπό του ήταν κίτρινο κι αρρωστιάρικο, τα μαλλιά του φουντωτά και καστανόξανθα κι είχε ένα ξανθό γενάκι στο πιγούνι. Σκούπισε το στόμα με το χέρι του, κοίταξε καλά καλά τον Ντανκ και είπε: «Σε είδα στον ύπνο μου». Έδειχνε τον Ντανκ μ' ένα τρεμάμενο δάχτυλο. «Μείνε μακριά μου, ακούς; Μείνε *όσο* πιο μακριά μπορείς».

Ο Ντανκ τον κοίταξε αμήχανα. «Άρχοντά μου;»

Η ταβερνιάρισα έσκυψε και του ψιθύρισε: «Μην του δίνεις σημασία, σερ – το μόνο που κάνει είναι να πίνει και να μιλάει για τα όνειρά του. Πάω να σου φέρω το φαγητό» και πήγε βιαστικά προς την κουζίνα.

«Φαγητό;» Ο νεαρός άρχοντας πρόφερε τη λέξη σαν να 'ταν βρισιά. Σηκώθηκε τρεκλίζοντας, με το ένα χέρι στο τραπέζι για να μην πέσει. «Μου 'ρχεται εμετός» δήλωσε. Ο χιτώνας του ήταν γεμάτος με παλιούς λεκέδες από κρασί.

«Μια πόρνη ήθελα, όμως εδώ δεν έχει μείνει καμιά – έχουν πάει όλες στο Λιβάνι του Άσφορντ. Μα τους θεούς, χρειάζομαι λίγο κρασί». Έφυγε τρεκλίζοντας από την κοινή αίθουσα κι ο Ντανκ τον άκουσε ν' ανεβαίνει τα σκαλοπάτια, μουρμουρίζοντας κάποιον σκοπό.

Τι θλιβερό θέαμα, σκέφτηκε ο Ντανκ, *όμως γιατί είπε πως με ξέρει*; Το σκέφτηκε για λίγο, πίνοντας την μπίρα του.

Το αρνί ήταν εξαιρετικό κι η πάπια ακόμα καλύτερη – μαγειρεμένη με κεράσια και λεμόνι και λιγότερο λιπαρή απ' ό,τι συνήθως. Η ταβερνιάρισσα του έφερε επίσης μπιζέλια με βούτυρο και φρεσκοψημένο ψωμί από βρώμη. *Αυτό θα πει να 'σαι ιππότης*, σκέφτηκε καθώς έγλειφε τα τελευταία υπολείμματα κρέατος από ένα κόκαλο. *Καλό φαΐ και μπίρα όποτε τραβάει η ψυχή μου – και δίχως να μου δίνει κανείς σφαλιάρες*. Ήπια ένα δεύτερο ποτήρι μπίρα με το φαγητό, ένα τρίτο για τη χώνεψη κι ένα τέταρτο διότι δεν υπήρχε κανείς να του το απαγορεύσει. Έπειτα πλήρωσε τη γυναίκα μ' ένα ασημένιο νόμισμα και πάλι πήρε ρέστα μια χούφτα χάλκινα.

Όταν πια βγήκε έξω ο Ντανκ, είχε σκοτεινιάσει τελείως. Είχε γεμάτο στομάχι και λίγο ελαφρύτερο πουγκί, όμως ένιωθε καλά κι άρχισε να περπατάει προς τον στάβλο. Καθώς πλησίαζε, άκουσε ένα ελαφρύ χλιμίντρισμα. «Ήρεμα, αγόρι μου» είπε μια παιδική φωνή, κι ο Ντανκ τάχυνε το βήμα του συνοφρυωμένος.

Βρήκε τον μικρό σταβλίτη καβάλα στον Κεραυνό, να φοράει την παλιά πανοπλία του γέρου. Ο αλυσιδωτός θώρακας ήταν μακρύτερος από τα πόδια του κι είχε σπρώξει την περικεφαλαία στο πίσω μέρος του άτριχου κεφαλιού του, για να μην του πέφτει στα μάτια. Έδειχνε απόλυτα προσηλωμένος

κι εντελώς γελοίος. Ο Ντανκ κοντοστάθηκε στην πόρτα του στάβλου κι άρχισε να γελάει.

Το αγόρι γύρισε και τον κοίταξε, κοκκίνισε και πήδηξε στο έδαφος. «Άρχοντά μου, δεν ήθελα...»

«Κλέφτη» είπε ο Ντανκ, προσπαθώντας ν' ακουστεί αυστηρός. «Βγάλε αμέσως την πανοπλία, κι έχε χάρη που ο Κεραυνός δεν κλότσησε το ξερό σου το κεφάλι. Είναι πολεμικό άλογο, όχι πόνι».

Το αγόρι έβγαλε την περικεφαλαία και την πέταξε στ' άχυρα. «Θα μπορούσα να τον ιππεύσω εξίσου καλά μ' εσένα» είπε όλο θράσος.

«Σιωπή – είσαι πολύ αυθάδης. Εμπρός, βγάλε και τον αλυσιδωτό θώρακα. Τι ακριβώς νόμιζες πως έκανες;»

«Πώς θα σου πω, αφού μου είπες να σωπάσω;» Με λίγη προσπάθεια, το αγόρι έβγαλε τον αλυσιδωτό θώρακα και τον άφησε να πέσει στο έδαφος.

«Έχεις την άδεια να μου απαντήσεις» είπε ο Ντανκ. «Μάζεψε πρώτα τον θώρακα και την περικεφαλαία, τίναξέ τα απ' το χώμα και βάλ' τα εκεί που τα βρήκες. Τάισες τ' άλογα όπως σου είπα; Βούρτσισες την Αλαφροπάτητη;»

«Ναι» είπε το αγόρι καθώς τίναζε τα άχυρα από τον θώρακα. «Πηγαίνεις στο Άσφορντ, έτσι δεν είναι; Πάρε με μαζί σου, σερ».

Η ταβερνιάρισσα όμως τον είχε προειδοποιήσει. «Τι θα έλεγε η μητέρα σου;»

«Η μητέρα μου;» Το αγόρι έκανε έναν έντονο μορφασμό. «Η μητέρα μου έχει πεθάνει, οπότε δεν θα έλεγε τίποτα».

Δεν το περίμενε αυτό. Δεν ήταν μητέρα του η ταβερνιάρισσα; Ίσως να 'ταν απλώς παραγιός της. Το μυαλό του

Ντανκ ήταν λίγο θολό από την μπύρα. «Είσαι ορφανός;» ρώτησε διστακτικά.

«Γιατί, εσύ είσαι;» του ανταπάντησε.

«Κάποτε ήμουν» παραδέχθηκε ο Ντανκ. *Μέχρι που με νιοθέτησε ο γέρος.*

«Πάρε με μαζί – θα είμαι ο ακόλουθός σου».

«Δεν χρειάζομαι ακόλουθο» είπε ο Ντανκ.

«Κάθε ιππότης έχει ανάγκη έναν ακόλουθο» είπε το αγόρι «κι έτσι όπως σε βλέπω, εσύ τον έχεις απεγνωσμένα ανάγκη».

Ο Ντανκ σήκωσε απειλητικά το χέρι του. «Όπως σε βλέπω εγώ, εσύ έχεις ανάγκη μια γερή σφαλιάρα. Γέμισέ μου ένα σακί με βρώμη. Φεύγω για το Άσφορντ... μόνος μου».

Το αγόρι δεν έδειχνε να τον φοβάται, ή το έκρυβε καλά. Για μια στιγμή έμεινε να τον κοιτάζει με τα χέρια σταυρωμένα κι ένα απειθαρχο βλέμμα. Πάνω που ο Ντανκ ήταν έτοιμος να τα παρατήσει, το αγόρι γύρισε και πήγε να του φέρει τη βρώμη.

Ο Ντανκ ανακουφίστηκε. *Κρίμα που δεν μπορώ... όμως έχει μια καλή ζωή εδώ στο χάνι, πολύ καλύτερη απ' ό,τι ως ακόλουθος ενός περιπλανώμενου ιππότη. Δεν θα ήταν καλοσύνη εκ μέρους μου να τον πάρω μαζί.*

Ωστόσο η απογοήτευση του παιδιού ήταν ακόμη έκδηλη. Καθώς καβάλαγε την Αλαφροπάτητη κι έπαιρνε στα χέρια του τα χαλινάρια του Κεραυνού, ο Ντανκ σκέφτηκε πως ίσως να του έφτιαχνε τη διάθεση ένα χάλκινο νόμισμα. «Ορίστε, μικρέ – για τον κόπο σου». Του πέταξε το νόμισμα μ' ένα χαμόγελο, όμως ο μικρός σταβλίτης δεν έκανε καμία κίνηση να το πιάσει όσο ήταν στον αέρα. Έπεσε στο χώμα, ανάμεσα στα γυμνά του πόδια, κι ούτε έσκυψε να το πάρει.

Μόλις φύγω θα το μαζέψει, σκέφτηκε ο Ντανκ. Γύρισε το άλογό του κι άρχισε ν' απομακρύνεται από το χάνι, τραβώντας από πίσω τα άλλα δύο. Τα δέντρα έλαμπαν στο φως του φεγγαριού κι ο ουρανός ήταν ανέφελος, γεμάτος αστέρια. Καθώς απομακρυνόταν, ένιωθε το βλέμμα του μικρού σταβλίτη στην πλάτη του, σκυθρωπό και σιωπηλό.

ΚΑΠΟΤΕ ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΝΕΑΡΟΙ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΙ ΔΡΑΚΟΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ
ΜΙΚΡΟΚΑΜΩΜΕΝΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ...

Σχεδόν έναν αιώνα πριν από τα γεγονότα του Game of Thrones, όταν η δυναστεία των Ταργάρουεν εξακολουθούσε να κατέχει τον Σιδερένιο Θρόνο και οι μνήμες της τελευταίας δράκαινας παρέμεναν ζωντανές, ένας νεαρός περιπλανώμενος ιππότης, ο σερ Ντάνκαν ο Ψηλός, και ο μικροσκοπικός ακόλουθός του ο Εγκ, ένα αγόρι που είναι κάτι περισσότερο από αυτό που δείχνει, θα ζήσουν μια σειρά από συναρπαστικές περιπέτειες. Παρόλο που σε ολόκληρο το Γουέστερος δύσκολα θα έβρισκε κανείς πιο απίθανους ήρωες, το μέλλον επιφυλάσσει σε αυτούς τους δύο ένα σπουδαίο πεπρωμένο... καθώς και ισχυρούς εχθρούς, βασιλικές ίντριγκες κι εξωφρενικά κατορθώματα.

Εικονογράφηση – σχεδιασμός εξωφύλλου:
Γιώργος Δημητρίου

ISBN: 978-618-03-0111-3

9 786180 301113

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΤ 80111